

Duygular Fora

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Ekim 2015

Mantık dışı olası o edimin yansıttığı kadar yüzeysel olsa keşke varlıksız mefhumların kıyısında biriktirdiğim ve dilediğim dilediğimden de öte o serzeniş yüklü yüklendiğim hatta avuç avuç sakladığım ötelenmiş arsızlığım iken aşka meyleden şu dokunuş sezilerimi alt üst eden.

Tüm sessizlik en derin çığıktan da öte.

Sitem yüklü mizaçlar fazlasıyla örselerken korunağımdaki o ılıman rüzgâr bir oradan oraya sürükleyen. Görüntüye aldanma sen sancılı bir varlığın doğum öncesi tedirginliğinde saklı aslında kuru gürültü.

Sızarken nifak tohumları kopan kaçınıcı çiçek belki de solgun gökyüzünde saklı o muğlâk gök gürültüsü ha koptu ha kopacak derken fırtına öncesi sessizliğim saklı tuttuğum adın gibi yokluk gibi son gibi ama başı bile olmayan bir hikâye nasıl son bulur ki varlıksız notalar çalarken o nakaratı gizil bir tedirginliğin yüklemsiz heyecanı kadar sıcak bir mihrap uzağında kalamadığım hatta düşkün kılındığım yoksul cümlelerin niyazı kadar içten ve alev alev.

Riyasızım ve bedelsiz ve meskensiz ithamlarla yüklü bir mizaç tefekkürde iken alabildiğine yol bildiğim dualarda saklı tüm yoksunluğum yoksulluğumu hor görenlerden uzak bir dergâh benimki ısladığım ve iskaladığım yine de kopamadığım o zincir tamamen istem dışı olsa da.

Rağbet ettiğin ne ise tanımsız tarafımca ve her ne ise sakladığım yine Yaradan'ın nazarında tüm yoksunluğumu bir anda muğlâk bir sancıyla var kılan aşk gibi belki de ya da ılık bir dokunuşu meleklerin korkmadığım ne varsa ama yalıtıldığım ve yansıttığım hece hece.

"Duygular fora" dediğim gün doğdum ben ve milat bildim sıfatsızlığı ben irdelerken kimliksiz sıra dışılığımı ve sıraya koydum günbegün bir yandan yağarken rahmet ıstırabımı yok bilen bir tahakkümdü altı üstü ama kılı kırk yardığım mecalim tükenmeden belki de sığındığım o ağaç kovuğu yalıtılmış iken dünyadan yine de kopamadığım ve görmezden gelindiğim gün gibi aşikâr yüceltirken her fani egosunu ve sarmalında hicap etsem de ses dahi etmediğim.

İster düş de ister gerçek istersen gülüp geç ya ben...

Son bildim bileli geceyi başladım yeniden saymaya bir yandan sağalttığım o demli yalnızlığım sakil bir günün bilinmezinde satır yaptığım her saat başı ve düşlerim eksildikçe telaşla ördüğüm yeni düş yumakları.

Ŗu cümlede mi saklı yoksa gizem bildiğim kalan yarım: "Yaşamın bir bilinci olmadığının bilincinde olmak, aklın en eski yükümlülüğüdür."(F. Peseo)

Oysa ne var ki bunda, demek çok da olası bertaraf edemedikleri o farklılığım yüz görümlüğü bir yoksunlukmuşçasına çalıp çırptıkları benliğimi yadsıyamayacağım kadar can yakıcı üstelik.

Detayların boğuculuğunda can bulduğum umut kırıntıları bile yüksünmekte ben savarken sıramı."Ha bugün ha yarın" derken fısıltı yüklü hücrelerimde mutasyona uğruyorum dengesizlik ile örtülü sıradanlıklar yüzüme yüzüme vurdukça çoğu zaman da vuruldukça sırtımdan.

Noksansız olsaydı keşke Ŗu çalıntı şarkı mütemadiyen çömelmişken dizlerime hırpani bir telaşla vara yoğa devinirken o pervasızlık belki de görmezden gelemediğim hicap yüklü bir yakarışla dokunurken yüzü olmayan yarınlara ve hala külfetini yadsıyamazken küflü geçmişin ve şairin dediği gibi:

"Ruhun hazinelerinin ve şölenlerinin bekçisi olan o tanrısal, o şanlı çekingenlik."(Alıntı)

Belki de en yorucu olan tümceyi baştan yaratmış Tanrı yok saydığım mizaçların gök gürültülü yoğunlukları ile girdabına yakalanmak kadar zafiyet yüklü iken tüm çekincem...